

Boek 9.

De blauwe Ridder.

+ De slag om de Heuvel +

Hoofdstuk 1 – De oproep van de koning

De ochtendmist hing nog laag boven de velden rondom Eikenbroek toen Thomas, Lucas en de zes koninklijke soldaten eindelijk de hoge muren van de hoofdstad in zicht kregen. Hun reis was snel verlopen, want de boodschapper van de koning had geen twijfel laten bestaan over de ernst van de situatie. Iedere keer wanneer Thomas had gevraagd wat er precies aan de hand was, had de man slechts geantwoord dat de koning hem persoonlijk wilde spreken en dat geen moment verloren mocht gaan.

De grote stadspoorten stonden open en wachters in de kleuren van het koninkrijk lieten hen onmiddellijk door. Zodra zij de drukke straten binnenreden, merkte Thomas dat er een gespannen sfeer hing. Overal zag hij soldaten die zich haastten, karren vol voorraden die naar de kasteelheuvel werden gebracht en smeden die onafgebroken werkten aan helmen, speren en zwaarden. Het was duidelijk dat het koninkrijk zich opmaakte voor oorlog.

"Dit ziet er niet goed uit," zei Lucas terwijl hij zijn paard naast dat van Thomas stuurde. Zijn grijze haren staken onder zijn helm vandaan en zijn ervaren ogen namen alles aandachtig in zich op.

"Nee," antwoordde Thomas. "Ik heb nog nooit zoveel activiteit tegelijk gezien."

Zonder tijd te verliezen werden zij naar het koninklijk paleis geleid. Het grote gebouw torende hoog boven de stad uit en was omgeven door dikke muren en wachttorens. Nauwelijks waren zij afgestegen of een hofmeester kwam hun al tegemoet.

"Ridder Thomas," zei de man haastig. "Zijne Majesteit verwacht u onmiddellijk in de troonzaal."

Thomas wisselde een korte blik met Lucas. Wat de koning ook van hem verlangde, het moest belangrijk zijn.

Even later liepen zij door de lange gangen van het paleis. Dienaren maakten snel plaats wanneer zij hen zagen naderen. Achter de zware deuren van de troonzaal stonden wachters in glanzende harnassen opgesteld. Toen de deuren werden geopend, zag Thomas koning Willem op zijn troon zitten, omringd door edelen, raadgevers en hoge officieren.

De koning stond zelfs op toen Thomas binnenkwam.

"Thomas," zei hij met ernstige stem. "Ik ben blij dat je zo snel bent gekomen."

Thomas knielde. "Majesteit."

Lucas volgde zijn voorbeeld.

"Sta op," vervolgde de koning. "Er is geen tijd voor lange plechtigheden."

Thomas kwam overeind en zag onmiddellijk dat de aanwezigen bezorgd waren. Op een grote tafel lag een kaart van het koninkrijk waarop verschillende stenen en vlaggetjes waren geplaatst.

De koning wees naar het noorden.

"Drie dagen geleden is een groot vijandelijk leger onze grens overgestoken. Verkenner meldt dat zij sneller oprukken dan verwacht. Verschillende grensposten zijn al gevallen en dorpen worden ontruimd."

Een stilte viel over de zaal.

Thomas keek naar de kaart en voelde hoe de ernst van de situatie tot hem doordrong. Dit was geen kleine grensruzie tussen enkele ridders. Dit was een echte oorlog.

"Onze opperbevelhebber, Hertog Reinout, verzamelt op dit moment het leger aan de noordgrens," ging de koning verder. "Ik wil dat jij hem onmiddellijk versterkt."

Thomas knikte. "Dat zal ik doen, Majesteit."

De koning keek hem enkele ogenblikken zwijgend aan.

"Ik weet dat je jong bent," zei hij uiteindelijk. "Maar je hebt keer op keer bewezen dat je verstandig handelt wanneer anderen hun hoofd verliezen. Daarom heb ik vertrouwen in je."

Die woorden maakten indruk op Thomas. Hij voelde zich vereerd, maar tegelijkertijd beseftte hij dat de verwachtingen hoog waren.

"Ik zal mijn plicht doen," antwoordde hij.

De koning glimlachte kort.

"Dat weet ik. Rust vandaag uit. Morgen bij zonsopgang vertrek je naar de grens."

Toen Thomas en Lucas later de troonzaal verlieten, bleef het nog lang stil tussen hen. Pas toen zij buiten op de binnenplaats stonden, verbrak Lucas de stilte.

"Ik heb het gevoel dat dit nog veel groter gaat worden dan wij denken."

Thomas keek naar de donkere wolken die zich boven de stad samenpakten.

"Dat gevoel heb ik ook," zei hij zacht.

Geen van beiden wist toen dat de komende dagen hun leven voorgoed zouden veranderen.

Hoofdstuk 2 – Oorlogsdreiging

De ochtend na zijn aankomst in de hoofdstad werd Thomas gewekt door het geluid van kerkklokken en hoefslagen op de geplaveide straten onder zijn venster. Nog voordat hij zich volledig had aangekleed, hoorde hij overal in de stad de bedrijvigheid van soldaten, smeden en kooplieden die zich haastten om voorbereidingen te treffen. Het was alsof de hoofdstad zelf had begrepen dat er donkere tijden op komst waren.

Toen Thomas samen met Lucas door de gangen van het paleis liep, viel hem op hoeveel boodschappers zich door het gebouw bewogen. Sommigen droegen verzegelde rollen perkament, anderen kwamen zichtbaar uitgeput binnen van lange ritten vanuit de grensgebieden. Niemand leek tijd te hebben voor een gesprek.

"Dat zijn geen goede tekenen," merkte Lucas op terwijl hij een jonge bode voorbijzag rennen.

Thomas knikte zwijgend. Hij voelde dezelfde onrust.

Niet veel later werden zij opnieuw toegelaten tot de grote vergaderzaal van het paleis. Ditmaal waren er nog meer aanwezigen dan de dag ervoor. Edelen uit verschillende delen van het koninkrijk stonden rond een enorme tafel waarop een gedetailleerde kaart was uitgespreid. Houten figuren en gekleurde vlaggen markeerden steden, kastelen, rivieren en legerkampen. Aan het hoofd van de tafel stond koning Karel.

Zijn gezicht stond ernstig terwijl hij luisterde naar een verkenner die net was teruggekeerd van de grens.

"Majesteit," zei de man terwijl hij diep ademhaalde. "Het vijandelijke leger blijft oprukken. Hun hoofdmacht bevindt zich inmiddels nog maar enkele dagen marcheren van de heuvelrug bij Grijspas."

Een gespannen stilte volgde.

Koning Karel keek naar Hertog Reinout, de opperbevelhebber van het leger.

"Hoe sterk zijn zij?" Reinout streek door zijn grijze baard voordat hij antwoord gaf.

"Sterker dan wij hadden gehoopt. Onze schatting bedraagt bijna tweeduizend soldaten. Zij beschikken over veel ervaren infanteristen en een groot aantal boogschutters." Enkele edelen wisselden bezorgde blikken uit.

Thomas keek aandachtig naar de kaart. Hij zag dat de vijand zich had verschanst op een hoge heuvel die de omliggende velden beheerste. Vanaf die positie konden zij iedere beweging van het koninklijke leger volgen.

"Dat is een lastige plek," zei Thomas uiteindelijk.

Verschillende aanwezigen draaiden zich naar hem om. "Waarom?" vroeg een edelman.

Thomas wees naar de kaart.

"Wie boven op een heuvel staat, heeft een groot voordeel. Onze soldaten zouden bergop moeten aanvallen terwijl de vijand pijlen op hen afvuurt. Zelfs een groter leger zou daar zware verliezen lijden."

Hertog Reinout keek hem enkele ogenblikken aan en knikte vervolgens.

"Dat is precies mijn zorg." Een jonge ridder aan de andere kant van de tafel snoof minachtend.

"Soldaten horen te vechten, niet te rekenen. Als we hard genoeg aanvallen, breken we gewoon door hun linies."

Thomas antwoordde niet direct.

Hij dacht aan de vluchtelingen die hij onderweg had gezien. Aan de boeren die hun huizen hadden verlaten. Aan de kinderen die hun ouders vasthielden terwijl zij niet wisten waarheen ze moesten vluchten.

"Een overwinning is weinig waard," zei hij uiteindelijk rustig, "als je daarvoor honderden mannen moet opofferen terwijl er misschien een betere oplossing bestaat."

De woorden zorgden voor nieuwe stilte. Lucas zag hoe enkele oudere officieren instemmend knikten.

Koning Karel keek de verzamelde edelen rond.

"Ridder Thomas heeft gelijk. Dapperheid is belangrijk, maar een leider moet verder kijken dan zijn eigen eer. Wij vechten om het koninkrijk te beschermen, niet om roekeloze heldenverhalen te creëren."

Niemand sprak hem tegen.

De vergadering duurde nog uren voort. Verkenningsrapporten werden besproken, bevoorradingsroutes gecontroleerd en bevelen uitgevaardigd. Tegen de tijd dat Thomas en Lucas de zaal verlieten, stond de zon al hoog aan de hemel. Buiten op de binnenplaats bleven zij even stilstaan.

"Wat denk je?" vroeg Lucas.

Thomas keek naar de soldaten die zich voorbereidden op vertrek naar het noorden.

"Ik denk dat de vijand sterk is," antwoordde hij. "Maar ik denk ook dat zij verwachten dat wij precies doen wat zij willen." Lucas trok een wenkbrauw op. "En dat gaan we niet doen?"

Een kleine glimlach verscheen op Thomas' gezicht.

"Nee. Als we deze oorlog willen winnen, zullen we slimmer moeten zijn dan zij."

Boven de torens van het paleis trokken donkere wolken samen terwijl de wind uit het noorden opstak. De oorlog kwam steeds dichterbij.